

Srečen radijski  
napovedovalec

Vsak večer sklence napovedovalec švedske oddajne postaje Sven Jerking, ki mu ljudje kar splošno pravijo »stric Sven«, s tem-le pozdravom: »Lahko noč! Dobro spite!« Poslušalci imajo prijaznega napovedovalca močno radi. Med poslušalci je bila tudi stara gospodična Torberg iz kraja Oerebro, ki seveda prijaznega »strica Svena« še nikdar v življenju ni videla. Ugajalo pa ji je, da ji je prijazen gospod vsak večer voščil lahko noč. Pred kratkim pa je stara gospodična Torberg umrla in je v oporoki za svojega glavnega dediča določila prijaznega napovedovalca švedske oddajne postaje, »ker ji je vsak večer tako lepo voščil lahko noč in dobro spanje«.

Ostanki predzgodovinske  
pošasti

Italijanski ribiči v Viareggiu so potegnili iz morja več kosti predzgodovinske živali, med drugim del glave, ki je merila v širino 90, v dolžino pa 150 cm, in je tehtala 75 kg. Strokovnjaki sodijo, da so to ostanki predzgodovinske pošasti, ki je merila v dolžino kakšnih 15 m, ter je živela v pradavni dobi.

## Čudna štoriklja

Štoriklje se mudijo pogostokrat v neposredni bližini kmetov, ki delajo na polju. Vedo, da jih za kosilnim strojem ali plugom vedno čaka kakšen plen. Pri tem izgube vsak strah pred ljudmi. Neki posestnik iz Mientena v Nemčiji je imel v tem pogledu svojevrsten doživljaj. Štrk je bil zagledal ob robu polja nahrbtnik z malico in steklenico kave. Bržkone je mislil, da ima pred seboj posebno debelo »žabco«, pa je nahrbtnik s svojim dolgim kljunom zagrabil in ga odnesel nekoliko sto metrov daleč po zraku. Potem pa je menda spoznal, da se je zmotil in je nahrbtnik spustil na tla. Neki delavec, ki je vso stvar opazoval, je nahrbtnik vrnil lastniku.

## Ukradena nevesta

Reimmichlova povest podomačena

8

»Ne. Vse bom storila, kakor si mi rekel.«

»Le pogumno se drži! Saj si moja pametna, korajžna ženka!«

»Ti pa moj ljubi, ljubi mož.«

Toplo je s svojo oklenil njeno roko in jo zopet poljubil na čelo. Leja ga je poljubila na lice. Potem jo je spustil skozi vrata na hodnik, sam pa je pri drugih vratih šel v dvorano k svatom.

Četrte ure potem sta sedela sredi svatov za mizo. Na ženinovi desnici je sedela Tina, njegova sestra, na nevestini levi pa njen oče, stari žnidar, ženinu in nevesti nasproti pa gospod župnik, temu na vsaki strani pa moža, Veliki Lojz in Črni Peter.

Med svati je bil tudi Trotov Miha, brat Lejine mačehe, ki se je v gori ubila; tega je žnidar kar na svojo roko povabil, ne da bi bila Leja za to kaj vedela. Trotov Miha je bil nadležen možic; s svojimi drobnimi očmi je kar naprej švigljaj sem pa tja in je svoj nos vtikal povsodi tja, kjer je menil, da bi bilo kaj za njega.

Že odkraj kraja je bil Miha Leji zoprni in le po sili se je premagovala, da mu tega očitno ni kazala. Danes pa se je tej zoprnosti pridružil še skriven strah, ker ga je po poroki videla, da sta se s Tončem pogovarjala.

Na zgornjem in spodnjem koncu mize so se posadili pevc. Jesti in piti je dosti, vino je bilo dobro, kljub temu se družba ni ogrela. Svatje so se vedno spet ozirali na mladi par, ki je sedel tako čudno tiho in resno. Ta resnoba in molčečnost mladih dveh je bila kakor móra, ki je vse svate tlačila in dušila, da se niso mogli razvneti in oživetiti. Veček je sicer poskušal s svojimi dovtipi in šalami; ali komaj se je razlegel poreden smeh, že je spet utihnil, kakor da bi bil odrezal.

Leja ni skoraj nič jedla. Večidel vse, kar so postavili pred njo, je dala naprej, ne da bi kaj pokusila.

»Leja, jej vendar!« jo je opominjal Hanzej. »Dolgo ne boš dobila kaj tečnega.«

»Ne morem, kar upira se mi,« mu je tiho odvrnila.

»Meni na ljubo, Leja, prosim te.«

Po sili je pojedla nekaj kosov, ki jih je narezal, potem pa ga je prosila kakor otrok:

»Nikar me ne sili več! Ne morem.«

Govorila sta malo; le tupatam sta si kaj pošepnila. Tem več pa sta si povedala s pogledi, polnimi ljubezni.

Že med jedjo so pevc zapeli tisto domačo:

»Kak lušno je na svet živet  
pa eno tako ženo met,  
da mož in žena sta oba  
le enega srca!

Tak srečen biti jaz želim,  
zato se tudi veselim;  
boš Leja žena, jaz pa mož,  
no kaj bo to zan trošt.«

Nevesta si je z robcem pokrila oči in zaihtela.

Ves v skrbi jo je vprašal žnidar:

»Kaj pa ti je za božjo voljo, Leja? Tako čudna si danes.«

»Tako strašno hudo mi je pri srcu; ne morem si pomagati,« je ihtela.

»Halo, dajmo tisto o vandrovcu!« je vzdignil Veliki Lojz svojo suho glavo iznad trdega ovratnika. Pevcem so se pridružili še drugi svati:

»Kam bova vandrara,  
vandrovcik moj?  
,Čez dolinčice,  
čez planinčice —  
oj ti dekle, le pojd' z menoj!'

Kaj 'va večerjala,  
vandrovcik moj?,Malo pratice  
in solatice —

oj ti dekle, le pojd' z menoj!'

Leja se je tako jokala, da jo je kar treslo. Vsi so strmeli v njo.

Kar je zadonel zunaj grozno divji vrisk in na oknu se je prikazal rjavi in škilasti obraz Urbančevega Tonča. Hanzej je planil pokonci in je ves jezen hotel ven, da bi divjaka posvaril.

Leja pa ga je prišla z obema rokama in ga je zadrževala.

»Ostani pri meni!« mu je šepetala. »Za božjo voljo ga pusti! Če ga razdražiš, sam Bog vej, kaj utegne storiti!«

Le s silo ga je zadržala, kajti v Hanzeju je vse vrelo.

Tedaj je vstal župnik in začel govoriti mirno in prijazno, kakor je vedno znal:

»Ljubi ženin in ljuba nevesta ali prav za prav mož in žena! Eno reč bi vama danes rad na srce položil, ene reči prav živo spomnil, to je starega nauka in stare resnice: Na zemlji je vsemu hitro kraj, le božja ljubezen je na vekomaj. — Kako se vreme med letom spreminja! Zdaj je nebo jasno in vedro, kmalu je oblačno in temno, zdaj je sonce, potem je dež. Hvala Bogu, da je tako! Ko bi vedno deževalo, ne bi moglo nič rasti; in ko bi bilo vedno sonce, prav tako ne. Tudi v človeškem, posebno še v zakonskem življenju je tako. Veselje in sreča se menjata s trpljenjem in skrbmi. Pa pravim tudi tu: Hvala Bogu, da je tako! Ko bi bili ljudje vedno le srečni, bi na Boga kaj radi pozabili in svojo večno srečo zapravili. V zakonskem stanu pa je to menjavanje srečnih in žalostnih dni še prav posebno imenitno. Če pridejo srečne ure, je veselje dvojno, ker se veselita dva; če pridejo bridki dnevi, je bridkost lažja, ker jo prenašata zakonca vsak pol. Kakor pa na zemlji vsaka stvar le nekaj časa traja, tako tudi trpljenje, žalost, skrbi ne trajajo dolgo. Če prav premerimo, je v človeškem in tudi zakonskem življenju mnogo več veselih in srečnih dni kot pa žalostnih in nesrečnih — kakor tudi v naravi, kjer je sončnih dni mnogo več kakor deževnih. Tu pa vama hočem, ljubi ženin in nevesta, še nekaj prav posebej povedati. Če bosta pametna, si lahko sama naredita vse dni svojega življenja srečne in vesele. Držita se le mojega nauka: Na zemlji je vsemu hitro kraj, le božja ljubezen je na vekomaj! — Če bosta v božji ljubezni živela, če bosta v trdni veri služila svojemu gospodu Bogu, tedaj vaju prava nesreča sploh ne more zadeti. Kar bosta od Boga dobrega prejela, to vaju bo navdajalo s hvaležnostjo; preizkušnje, ki vama jih bo Bog poslal, bodo vajino dušo očistile in vajino vero in zaupanje utrdile; na kraju kraja vama bo prišlo zmerom vse prav. — Tako torej vama želim v vajinem zakonskem stanu same lepe, srečne, zadovoljne dni. Bog vaju blagoslovi, ohrani vama zdravje in vama obračaj vse v vajino srečo na tem in onem svetu!«

Vse je bilo tiho, tako da bi bil miš čul. Leja se ni več jokala, pa vendar so ji torkljale solze po licu. Ganjena je gledala v župnika, ki ji je bral iz oči toplo zahvalo. Ali vtem je že zahretil piskavi glas Veličnega Lojza in pretrgal slovesno tišino:

»Bog živi ženina in nevesto! Bog živi!«

»Bog ju živi! Na zdravje!«

»Živio, oj živio...« so povzeli pevc.

Kozarci so žvenketali, Leja je šla od enega do drugega, z vsakim je trčila in spregovorila prijazno besedo. Zdaj je bila videti čisto mirna, da, kar vesela. Ko je zopet zraven moža sedela, se je ta večkrat poln skrbi ozri na uro, nazadnje ji je pošepnil:

»Leja, čas bo. Počasi se spravljalj! Korajžna bodi! Vse se bo lepo razpletlo.«

»Le ti tudi korajžen ostani in mi nič ne zameri,« mu je tiho odvrnila.

(Dalje prihodnjik)